

2021. március 10. - **Mező Gábor: Gyurcsány Ferencet éppen a „vörös polip” emelte fel**

– A vezető lapok és médiumok szinte mind ehhez a hálózathoz tartoztak, mindent megtettek azért, hogy az MDF megbukjon – mondta Mező Gábor újságíró, kutató. Kik alkotják a vörös hálózatot? Hogyan mentették át hatalmukat a rendszerváltás után? Mi a balliberális médiatúlsúly oka? Hogyan nyelték el szinte az egész médiát, és hogyan termelték ki vörös „sztárjaikat”? ÁVH-s tisztból lett főszerkesztők, beszédhibás tévésztárok, jóakaró ex-katpolos üzletemberek. A média lenyúlásának titkos története című könyv szerzőjével az MDF-kormány kicsinálásáról, Csengey Dénes furcsa haláláról, a jól bevált mucsaizós-antiszemitázós taktikáról is beszélgettünk.

– Nem sok könyvborítón látjuk együtt Gyárfás Tamást és Gyurcsány Ferencet. A média lenyúlásának titkos története című új könyvén mégis ők vigyorognak ránk.

– Gyárfás Tamás fontos szereplője a könyvemnek, Gyurcsány Ferencet meg éppen ez a hálózat emelte fel. Nagyon szeretem ezt a képet: két igazán gátlástalan alak van rajta, ezt talán még ők is elismernék – csak nyilván „jó értelemben” használnák önmagukra. Ahogy Gyurcsány „poénkodik”, a beosztottaival meg diktátorként viselkedő, a Fenyő-gyilkosság ügyében felbujtással vádolt Gyárfás meg szánmalmasan nevetgél – fantasztikus felvétel!

– Az a hálózat emelte fel Gyurcsányt, melyet ön „vörös polipnak” nevez?

– Már jobban szeretem a vörös Hydra kifejezést. Hiszen azt látom, hiába vágjuk le az egyik fejét (lebuktatva, leleplezve egy „vakondot”), rögtön kettő lesz helyette.

Jellemzően arról a kezdetben internacionalista, bolsevik, később kommunista, szocialista, ma már leginkább globalista körről beszélünk, amely hol szervezetten, hol kevésbé szervezetten támogatja egymást.

És amely nagyon komolyan beépült az európai központokba is, kihasználva azt, hogy a baloldali gondolathoz mindig csatlakozik egy rakás idealista. A vörös polip kifejezést amúgy már az amerikaiak is használták – van egy remek propagandafotójuk is róla –, amikor Lenin és Sztálin hálózatát támadták. Először a kominternes nemzedéknél figyelhattuk meg, hogy milyen tervszerűen, rendszerszerűen hálózta be a világot az első világháború után. Komoly szerepe volt ebben a kominternes csoportban annak a „magyar maffiának”, amelyről Stephen Koch írt

nagyszerű, Kettős szerepben című könyvében. Koch elismert amerikai egyetemi tanár és író, fontos, hogy ezt a művet ő írta, egy támadhatatlan alkotó, mert egészen elképesztő részletességgel leplezte le ezt a hálózatot.

– Az ismertebb nevek közül kiket hálóztak be?

– Ki tudja a mostani fiatalok vagy akár az olvasottabb emberek közül, hogy Károlyi Mihály felesége is a szovjetek kémje volt? Vagy azt, hogy Hemingway és Dos Passos író is társutas volt? Közülük amúgy messze Hemingway volt a tisztességesebb, sorsszerű, hogy olyan szerencsétlen véget ért. Ha valamikor átlátta, hogy milyen játszmában használták bábuként – márpedig Koch műve szerint volt ilyen pillanat, s ezután a hálózat „célpontjává” vált – az kegyetlen, keserű pillanat lehetett.

De maga a társutas kifejezés az igazán fontos: ezek azok az ismert, értelmiségi emberek, művészek, akiket nem a Moszkva központú hálózat fizetett, viszont körbehálózta, körbefolyta őket.

Szeretőik, feleségük, barátaik között az NKVD (előd- vagy utódszerveinek az) emberei is ott voltak, és erről nekik eleinte nyilván fogalmuk sem volt. Fontos, hogy ahogyan ezt a kominternes hálózatot, úgy „utódszervezet” sem a konteók szintjén kell elképzelnünk. Viszont nehezen megfogható. Alapos, tényekre alapozott kutatás kell ahhoz, hogy lássuk az összeérő szálakat.

– Ma meddig érnek a polip csápjai? A fülszövegben azt írja, hogy mára elerőtlenedett ez a hálózat, közben azt látjuk, hogy az egyik legnépszerűbb ellenzéki politikus a hálózat része: Dobrev Klára.

– Elsősorban a média területére értettem ezt az „elerőtlenedést”. Könyvem kulcsszereplői jórészt meghaltak vagy visszább vonultak, esetleg már inkább önmaguk karikatúrájára emlékeztetnek.

Mint mondjuk Havas Henrik, aki nyilván nem gondolta tíz éve, hogy a Jobbik tévéjében fog szerepelni.

Ettől függetlenül ez a hálózat – ahogyan minden hálózat – kinevelte az utódait. Csak a kevésbé átpolitizált sportközvetítések területére gondolva: Vitray Tamás tanította Komlósi Gábort, aki több területen is helyettese volt az egykori agitpropos tisztnek. Komlósinak később – ahogyan Havasnak – saját médiaiskolája lett, azaz lehetett, ahol kinevelték a jövő sportkommentátorait. Ügyes, képzett emberek, nem az oktatás minőségét kritizálom, de szinte mind mesterüknek tekintik Vitrayt. Hatalmas, kikezddhetetlen tekintélynek. És ezzel azt az amúgy hamis képet örökítik át, amit a média talált ki és terjesztett Vitrayról, aki minden volt a hatvanas évektől, csak nem joviális, kedves ember. De beszélhetünk Havas iskolájáról is – félig én is oda jártam, sajnos –, ahol semmi érdemlegeset nem tanítottak – az csak az egyetem magyar szakos, szegedi részén történt meg –, viszont tele volt pakolva a hálózat embereivel. Például az egyetemen politikai komisszárként viselkedő egykori ügynökkel, Szegvári Katalinnal, meg egy rakás hasonló, balos hálózati figurával. Havas persze nem azért bukott meg, mert valójában semmit sem tanítottak az embereivel, hanem a pénzügyi bulik miatt.

– Hogyha balliberális médiatúlsúlyt emlegetünk, azt válaszolják, hogy ez badarság, hisz a jobboldal már tíz éve kormányoz. Ám ha elolvassuk a PestiSrácok.hu-n közölt tényfeltáró sorozatát, rájövünk, hogy egészen másról van szó: a magyar médiát lenyúlta a „vörös polip”.

– A „vörös polip” hálózata tudatosan készült a rendszerváltásra. A '70-es évek végén a kommunista diktatúra vezetése és a körön belüli emberek tudták, hogy a rendszer előbb-utóbb véget ér. Az adósságcsapda előbb-utóbb megfojtja a népköztársaságot.

Ezért elkezdtek tervezni egy új világot, és megszervezni az akkori politikai, gazdasági, kulturális

tőkéjük átmentését.

Rendszerszerűen küldték ki a megbízható, nagyon gyakran kádercsemete fiatalokat Nyugatra, ösztöndíjakat kaptak, nyelveket tanulhattak, elhelyezkedtek Brüsszelben, Párizsban, Berlinben, tehát olyan helyeken, ahol az európai pénzügyi és politikai elitel jó kapcsolatokat építhettek ki – ezek később kapóra is jöttek nekik. A kiépítést egyébként visszavonom: tudjuk, hogy ezek a kapcsolatok végig megmaradtak a huszadik században, lásd Borvendég Zsuzsanna könyvét a zavartalan exnáci–kommunista üzletelésről. Nem kellett itt már kiépíteni semmit, legfeljebb megerősíteni.

– Tudna említeni pár olyan egyetemet, iskolát, amely garanciája volt a fantasztikus karriernek?

– Voltak bizonyos gócpontok, kiemelt iskolák, akik ott végeztek, azok később jellemzően befutottak, és '90 után szinte kivétel nélkül MSZP–SZDSZ közeli emberek lettek.

Közgazdászokat küldtek ki – zömmel a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen végzeteket –, akikből később vezető szakemberek lettek, fajsúlyos pozíciókba kerültek. Az ELTE jogi karának Demszky-féle nemzedékéből (hetvenes évek eleje, közepe) szinte mindenki befutott ember lett. Báron György filmesztéta a kulturális élet befolyásos alakjává vált, Majtényi László látszólag háttérfigura maradt, az alkotmányjogász, aki mindig „körön kívül állt”, és megmondta mi a helyes irány. Az ellenzék lelkiismerete – véletlenül egy ex-ÁVH-s anyukával, már fiatalon bizalmi munkakörrel. Az impexes, pénzügyes családból származó Demszky előbb maoista, később liberális volt, és nem véletlenül belőle lett a főpolgármester. Ahogyan az is érthető, hogy vörös kokárdával emlékezett a tanácsköztársaságra – nagyapja még az említett Kominternhez húzott. De ugyanitt tanult Kéri László, Magyar György is, a baloldal leghírhedtebb ügyvédje. Ugyanezt a jelenséget az újságírás és a diplomácia területén is meg lehet figyelni, ahogy halad a kutatás, egyre jobban lehet látni, hogy milyen hálózatot építettek fel. A diplomácia terén maradva: a kétharmados Fidesz-kormány idején még számtalan olyan diplomata dolgozott, akik a moszkvai MGIMO-n (más néven: IMO-n) végeztek. Amikor ezt megírtuk a PestiSrácok.hu-on – komoly nemzetbiztonsági kockázatot jelentettek és jelenteknek –, elkezdődött egy felülvizsgálat, mert mégis hogyan dolgozhattak a külügyben a legdurvább szovjet bekötöttséggel gyanúsítható emberek?

Megválaszolom: ott kellett dolgozniuk, ahogyan rendszerszerű volt, hogy a szintén MGIMO-s Frei Tamás, Hardy Mihály, Simon Ernő, Dési András és a többi is befutott. A motyogós, apró Frei hogyan lehetett a tévé csillaga? Egyáltalán, volt még olyan ország, ahol ennyi beszédhibás és/vagy kimondottan antipatikus ember a tévé arca lett?

– Tehát a „vörös polip” hálózata lényegében államot képezett az államban?

– A lusztrációs törvény elgáncsolásával az országnak semmi esélye sem volt megszabadulni ettől a hálózattól. Éppen Borvendég Zsuzsanna mondta azt, hogy ez a hálózat inkább már állam volt az állam fölött. Ezt leginkább a '70-es, '80-as években kialakult pénzügyi körre értette, akik lényegében állam fölötti szervezetként működtek. Míg a színpalak előtt zajlott a politikai rendszerváltás, a pénzügyi, kulturális és jogi világban nem volt cezúra. Semmiféle felülvizsgálat nem történt, az átvilágítások komolytalanok voltak, leginkább a III/III-asokat vizsgálták, a hálózat nagyjai, a valódi felelősök sosem kerültek elő.

– A politikát hogyan próbálták befolyásolni?

– A rendszerváltás előtt leginkább a bomlasztás jól bevált módszeréhez folyamodtak. Nem csoda, hogy a hagyományosan két legerősebb pártnak – a szociáldemokratáknak és a kisgazdapártnak – esélye sem volt 1990-ben a valódi sikerre. A szociáldemokraták a rendszerváltozás előestéjén több pártra bomlottak, be sem jutottak a parlamentbe. Schiffer

Andrással és Borvendég Zsuzsannával éppen erről beszélgettünk a Pesti TV-ben februárban: az éppen MSZP-vé alakuló MSZMP számára a szocdemek voltak a legveszélyesebb riválisok. A kisgazdák élén pedig megszarolt, már régen tönkretett, beszervezett emberek álltak – Vörös Vince és Pártay Tivadar –, így azért nehéz... A szocdemek szétbomlasztásáról amúgy Petrasovits Anna nagyon világosan, érthetően beszélt éppen a Magyar Nemzetben. Hogy valójában nem bal/jobbs, hanem lokalista, nemzeti/globalista ellentét volt már akkor is. Arról meg, hogy hogyan jöhetett ilyen simán vissza az MSZP 1994-ben, éppen a könyvemben írok. Az utolsó fejezet arról szól, hogyan nyúlta le ez a hálózat – a Springer Budapest vezetésével – a megyei napilapokat, ahol kivétel nélkül megtartották a régi kádereket.

Bányász, munkásör, MSZMP- és KISZ-kádereket...

– Érdekes, hogy amikor magyar tulajdonba kerültek a megyei lapok, a sajtószabadság végét hirdették.

– Igen, erre utaltam. Amikor a nyolcvanas évek végén bejött Magyarországra a konzervatív oldalra sorolt német Springer, mindenki örült neki. A küldöttség egyik vezetőjét, Joseph von Ferenczyt fantasztikus, önzetlen német–magyar médiacézárként mutatta be a sajtó. Megjött az idegenbe szakadt hazánk fia, és segít! Az persze már akkor gyanús lehetett, hogy nagyon is jóban volt Grószékkal, majd Némethékkel is. De az csak később derült ki róla, hogy a Katonapolitikai Osztály tisztje volt korábban. Nem tartom elképzelhetetlennek, hogy a Katpol vagy az állambiztonság küldte ki Németországba, hogy csináljon fedőcégeket, tevékenykedjen a könyvkiadás, a média területén, jól jött a valuta.

Az tény, hogy a Springer Budapest – vezetője Bayer József, egy tipikus futtatott közigazdász – nemsokára „elnyelte” a megyei lapok felét, felvásárolta a nyomdákat, a szerkesztőségeket, és új lapokat indított mindenhol.

Hiába állt ki a nyilvánvaló lenyúlás ellen akkor egységesen az SZDSZ, az MDF és a magyar sajtó jelentős része, az ügy – ahogyan ezen a vidéken általában – végül csendesen elhalt.

– Tehát a rengeteg olvasóhoz eljutó megyei lapokat megszerezték. De mi ebben a bűn?

– Ez csak az üzleti része volt. De mit csinált utána Bayer és a német–magyar Springer Budapest? Az elvileg kereszténydemokrata Springer? Mindenhová átvette a régi főszerkesztőket, akik nem is újságírók voltak, hanem mind az MSZMP régi kinevezettjei.

Bányászok, megyei nyaloncok, korábbi MSZMP-, későbbi MSZP-képviselők.

Volt, aki még 1990-ben elindult a választáson, és csodálkozott, hogy valaki ezt összeférhetetlennek tartotta. Bayerék velük sakkoztak, volt, akit ide-oda rakosgattak, ettől a laptól ahhoz, gondolom, oda, ahol el lehetett őket tüntetni (ha alkalmatlanok voltak), vagy ahol szükségük volt rájuk (ha ügyes végrehajtók voltak). Csegey Dénes, Csurka István és az akkori Beszélő (!) ezekkel az ügyekkel is foglalkoztak, ám ha bárki írt erről, azt máshol a szabad sajtó elleni támadásként értékelték, azzal riogattak, hogy elijesztjük a német barátainkat, üzletfeleinket. Ha arra gondolunk, hogy a németek és az osztrákok is a posztkommunistákkal akartak üzletelni, akkor ez az üzenet tulajdonképpen igaz volt...

– A jobboldali pártok miért nem figyeltek jobban a sajtóra? Az szinte közhely, hogy az MDF nem vette komolyan a sajtóügyeket.

A média lenyúlása: a vörös hálózat ölhetette meg Csengey Dénest?

Írta: Adminisztrátor

2021. március 11. csütörtök - Módosítás: 2021. március 11. csütörtök

